

Хр. Д. Златаревъ.

И дадоха Му името Иисусъ

Никога такава множество народъ и такъвъ шуменъ глъчъ не бѣха изпълвали площада предъ Давидовитѣ врати на Витлеемъ. Люде въ най-пѣстри носии се притискаха дори по съседнитѣ улици и говорѣха високо на най-различни езици. Тѣ всички — мъже, жени и деца — очакваха реда си да влѣзатъ въ старото градско здание до самитѣ градски врати.

Тамъ предъ дълги маси седѣха римски чиновници разгърнали съвсемъ нови пергаментни свитѣци. Въ тѣхъ тѣ записваха дошлитѣ, като по-рано провѣрряваха донесенитѣ отъ тѣхъ стари семейни записки. Защото такава бѣше заповѣдта на императора Августъ за новото преброяване на населението въ цѣлата римска империя — всѣки да се запише тамъ, отгдето е произлѣзълъ родътъ му.

Тая царска заповѣдъ бѣше колкото тежка, толкова и добра за дошлитѣ сега иудеи. Преди всичко тя имъ тежеше, че бѣ издадена не отъ тѣхенъ царь, а — отъ омразнитѣ имъ завоеватели. И после, за да я изпълнятъ, мнозина трѣбваше всрѣдъ зима да пжтуватъ отъ много далечни мѣста. Тѣ трѣбваше да изпитатъ много трудности и неудобства по пжтия и тукъ, едвамъ намѣрили подслонъ поради навалицата въ малкия градецъ. Това